

Na štěstí se nečeká

Jiří Glet

Jiří Glet

NA ŠTĚSTÍ SE NEČEKÁ

Červen už byl ve své druhé polovině. Sluneční paprsky pronikaly do třídy otevřenými okny. Ve vzduchu již bylo cítit léto. Svět byl veselý, radostný a krásný. Učitelka dějepisu Marcela Bělocká přednášela se svým tradičním zaujetím o antickém Římu. I když svůj výklad prokládala starověkými bájemi, bylo vidět, že děti se nedovedou již soustředit. Jak by taky ne, prázdniny jsou přede dveřmi, pomyslela si.

„Pro dnešek toho děti necháme. Za týden už budete někde lenožit u vody, tak mi alespoň řekněte, kam pojedete na prázdniny?“

Zvedl se les rukou. Jak předpokládala, byly odpovědi v zásadě jenom dvoje. Některé děti jely k moři, další k dědečkovi a babičce na venkov.

Marcela ani příliš nevnímala štěbetání dětí, usmívala se a vzpomínala na své dětství, jak také netrpělivě očekávala prázdniny. Jak dětem dobře rozumí. I když je dávno dospělá, stále podléhala kouzlu blížících se prázdnin. Vždyť školní rok, ten trvá snad sto let, než předá vládu těm báječným prázdninám.

Zazvonilo. Zmámená počínajícím létem a sluníčkem vklouzla do kabinetu, který sdílí se svojí jedinou kamarádkou z učitelského sboru, Andreou.

„Už aby ty prázdniny začaly, taky se ti nemůžou děti soustředit na učivo?“ přivítala Marcelu Andrea.

„Taky, taky. Ale už těch pár dní vydržíme. Znamky jsou již napsány a závěrečná konference už taky proběhla.“

„Tak co nerozmyslela sis to? Necháš tvoje chlapy na vodu jet samotné?“, zeptala se Andrea.

„Ano, nechám. Vždyť dobře víš, že mě vodáctví a taky žádný jiný sport nebaví. A já si opravdu nepředstavuji dovolenou, abych spala celý týden ve stanu a věčně sušila mokré věci. A když si vzpomenu na ten chlad od řeky, ne bez toho se tedy obejdu. Ruce samý mozol od pádla a celý týden jíst buřty, no prostě hrůza,“ řekla Marcela.

„Ale, to jsou jenom řeči. Stejně si sbalíš věci a zase s nimi pojedíš jako loni. Za týden budeš na Lužnici,“ nedala se Andrea.

„Tentokrát skutečně ne. Budeš se divit. Jedu sice k vodě, ale s Yvetou a k moři do Itálie.“

Andrea zmlkla. Bylo na ní vidět, jak ji mrzí, že ona nemůže taky jet do ciziny. Jako svobodná matka je ráda, že se svým učitelským platem vyjde. Prázdniny bude trávit jako každý rok se svým synem Michalem u babičky na Moravě.

Naposledy v tomto školním roce zazvonilo a začaly pro všechny tak dychtivě očekávané prázdniny. Za Marcelou zaklaply dveře od bytu. Nestačila ještě ani odložit nákupní tašky a syn Jakub křičel do předsíně:

„Ještě, že už jdeš. Pojd' nám pomoci balit.“

„Nebýt mě, umřeli byste na vodě hlady,“ podotkla Marcela.

„ Místo jídla, Tomáši, si berete kytaru. V celém ruksaku máte jenom dvě paštiky“. Marcela udělala seznam. Poslala manžela Tomáše nakoupit. K paštikám přibyl turistický salám, trvanlivé sýry, tatranky, čokolády a samozřejmě ovoce. Oblečení bylo roztríděno a trenýrky již nebyly zabaleny v ručníku.

„Ještě, že tě máme, maminko,“ povídá Jakub.

Je to moje chloubka. Jak je milý, přívětivý a přitom se již z něho pomalu stává mladík, povzdychla si Marcela.

Tomáš natočil budík na čtyři hodiny ráno a naposledy se podívala celá rodina na českou komedii.

„Dávej tam na sebe v Itálii pozor“, povídá Marcela před usnutím Tomáš.

„Hlavně vy dva se mi neutopte. Slib mi, Tomáši, že dohlédneš na Jakuba. Chce se ti ve všem vyrovnat, ale nemá ještě tvoji sílu ani zkušenosti. Nezapomeň, že je mu teprve dvanáct let.“

„Slibuji a žádné strachy, my dva si poradíme.“

Ráno měla Marcela podivné, zvláštní a nezvyklé pocity. Marně tápala v paměti, kdy byla naposledy v bytě ráno sama. Nemusela chystat snídani, jen sobě si uvařila kávu. V bytě bylo na ranní hodiny neslýchané ticho. Nebylo slyšet cvrkot vody z koupelny ani vrčení holícího strojku Tomáše. Žádný shon a spěch. Pomalu usrkávala kávu a pustila si televizi, kde běžela snídaně s Novou. V tom zazvonil telefon.

„Už máš sbaleno? Zítří ráno odjíždíme,“ povídá Yveta.

„Co blázníš, máme na to ještě celý den.“

„Jaký celý den. Odpoledne jdeme do kosmetického salónu a k holiči. A večer toho už moc nestihneš,“ připomněla Yveta.

Marcela dopila kafe a začala pomalu balit.

V autobuse se Marcela se Yvetou uvelebily na zadním sedadle. Yveta, jako obvykle prudce elegantní, v lehoučkých letních nadýchaných šatech od Guciho. Opálená již počátkem července ze „solária.“

„Vedle tebe vypadám ve svých plátěných šortkách a tričku jako popelka“, povídá Marcela.

Nebyla to ovšem pravda. Svými ladnými křivkami se jí přinejmenším vyrovnala. Marcela patří k tomu výjimečnému typu žen, které jsou vždy elegantní, i když se právě probudí. Cíl Yvetina výletu byl jednoznačný, najít konečně životního partnera. Proto si důkladně prohlédla posádku autobusu.

„Z naší posádky veliké štěstí neudělám, je tu několik rodin s dětmi, dva postarší seladoni a dva mladí studenti s atletickou postavou, jsou ale příliš mladí,“ bystře zhodnotila situaci Yveta.

Pozornost tedy obrátila Yveta k ženám, které by ji mohly dělat konkurenci.

„Podívej se na naši delegátku, ta musí mít u mužů veliký úspěch.“

Delegátka Zuzana byla štíhlá dívka s hřívou plavých vlasů a sportem vypěstovanou postavou. Marcela se shovívavě usmála. Yvetu zná již od dětství. Je to fajn kamarádka ze školy. Léta seděly v jedné lavici. Ve svých 34 letech se jí nepodařilo ještě pořád potkat toho pravého. Proto teď většinu času stráví sháněním partnera. Je si vědoma, svých biologických hodin a ona přece tolik touží po dítěti a šťastné rodině.

Cesta pomalu ubíhala. Marcela se zasnila. Kolik je tomu vlastně let, kdy cestovala naposledy sama. Dvanáct či patnáct? Je to již velmi dávno, kdy jako studentka jela sama na festival do polských Sopot. Vzpomínala na své studentské léta na pedagogické fakultě a na svého Tomáše. Blondatý a urostlý Tomáš, student fakulty tělesné výchovy a sportu a úspěšný veslař na ni upíral své modré pomněnkové oči v menze. Vždy když k němu obrátila svůj zrak tak zrudl. Několik týdnů mu trvalo než se osmělil o oslovil ji na školním plese, kdy ji vyzval k tanci. Tančil na sportovce velice dobře. S rozechvělým hlasem ji povídal:

„Nešla bys se mnou zítra do kina?“

„To má být pozvánka na rande?“

„Ano.“

„Tak to já půjdu ráda.“

Ještě teď ho vidí, jak stál v džínách před kinem Blaník a jak byl šťasten, když opravdu přišla. A tak spolu začali chodit. Imponovalo ji, že nekouřil, nepil. Měl své zásady a držel slovo. Pravda nebyl příliš výřečný. O umění a historii si s ním nepopovídala, ale přesto s ní trpělivě navštěvoval divadla a galerie. Ve své lásce šel tak

daleko, že předstíral o umění skutečný zájem. A jak dokázal být milý a něžný!

„Ten tvůj Tomáš vypadá jako Diskobolos“, povídala již tehdy Yveta.

Jako jeden z mála mužů se ani příliš nezměnil. Nemá ani gram tuku navíc. Zatímco jeho vrstevníkům se již začíná kulatit břicho.

Když znenadání ve třetím ročníku bylo dítě na cestě a tatínek ji řekl:

„Zklamala jsi mě, myslel jsem, že nejdříve dostuduješ“ a ani Tomášovi rodiče nepřijali tuto zprávu nikterak radostně, Tomáš neváhal ani vteřinu, přerušil studium v oné hektické době po sametové revoluci a šel rozvážet ovoce a zeleninu.

Pronajali si byt 1 + 1 na Žižkově. Tomáš byl v práci i 12 hodin denně. V sobotu a v neděli chodil vykládat vagóny na žižkovském nádraží, jen aby zabezpečil potřeby rodiny. Dokonce kvůli rodině skončil svoji nadějnou dráhu závodníka ve veslování, a to již byl v širším výběru reprezentace. Teprve později si uvědomila, jaká to byla oběť, když viděla Tomáše, kterak s lítostí sleduje úspěchy kamarádů veslařů a nejraději by se viděl na jejich místě. V průběhu let si zakoupili 3 + 1 na Vinohradech. Tomáš se udělal sám pro sebe. Na leasing si pořídil Ford transit. Tomáš každý den vstává již ve čtyři hodiny ráno a rozváží tu svoji zeleninu. Má to jednu velikou výhodu, po obědě je již doma a může se věnovat synovi. Jakub hraje lední hokej za žáky Slavie Praha. Tomáš s ním, jak byl Jakub malý, absolvoval stovky tréninků, nosil mu výstroj, zavazoval brusle, prožíval s ním každou radost a zklamání z vítězství i proher. Ani v dnešní době nevynechá žádný zápas, ať už doma v Praze nebo na cizím kluzišti. Po každém zápase probírá s Jakubem všechny zápasové situace. Bere ho i do posilovny a dohlíží na zlepšení jeho fyzicky. Na zlepšení kondice je výborné veslování, a proto Jakuba Tomáš jako bývalý závodník nejméně jednou týdně bere do veslařského klubu.

Ze snění Marcelu vytrhla delegátka:

„Vážení rekreatanti, nyní si uděláme 30 minutovou přestávku.“

Autobus zastavil u benzinové pumpy kousek za rakouským městem Graz.

„Pojď, dáme si kafe, to tě probere z letargie“, řekla Yveta.

V motorestu bylo příjemné prostředí.

„Slyšíš, Madona zpívá naší oblíbenou píseň „Like a virgin“. Na tu jsme tančily ještě jako svobodné gymnazistky na diskotéce. Ještě jsme neměly tušení, že ty budeš učitelkou a já kadeřnicí. To byly časy. Byly jsme mladé s hlavu plnou ideálů.“

„Jakou ty jsi kadeřnicí, vždyť ty jsi majitelkou kadeřnického salónu. Jako jednomu z mála lidí se ti podařilo dělat práci, která Tě baví a uspokojuje.“

„Kadeřnický salón“, rozesmála se Yveta „v kadeřnictví makám já jako majitelka a dvě zaměstnankyně, které si oddělají svých osm hodin a já tam musím být od rána do večera. Na moje vlastní soukromí a osobní život mi potom nezbyvá příliš času“, řekla Yveta a podívala se na hodinky, „My si tady povídáme a ještě nám ujede autobus.“ Rychle zaplatili, a když doběhly k autobusu zjistily, že se čeká jenom na ně. Mnozí turisté je sjeli nevraživými pohledy...

Autobus s rekreanty přešel Alpy a nabral rychlost k Pádské nížině. Za okny se mihotala malebná italská krajina.

„Ještě, že máme v autobusu klimatizaci, jinak bychom se usmažili. To sluníčko teda ale peče, vid“, povídá Marcela Yvetě, na které bylo vidět, jak moc si touží odpočinout. Nádherně dohněda se opálit. Brouzdat se po pláži a alespoň na chvíli zapomenout na svoje dennodenní problémy. Vápencové hory, bílé kostky domů a olivové háje, to vše k Itálii neodmyslitelně patří, bylo je vidět již po přejetí státních hranic. Nakonec přesně podle časového harmonogramu přijeli do letoviska mořských lázní Anzio, patřící do oblasti Latium, kde budou trávit následujících jedenáct pobytových dní.

Vyhledávané přímořské lázně Anzio jsou rodištěm římských císařů Nerona a Caliguly. Lázeňské městečko má krásnou polohu. Jedna část je otevřena k nádhernému azurovému moři a z druhé strany se

tyčí majestátní hory. Vyznačuje se okouzujícími nádhernými plážemi s jemným pískem. Ve vodě jsou ještě patrné stopy staré přístavní hráze Neronova přístavu. Vystoupily z autobusu.

„Ach to je nádhera. To blankytné nebe, na kterém září zlaté slunce, podívej, vždyť skoro splývá s divokrásným azurovým mořem“, rozplývala se Marcela.

„A jak se báječně dýchá ten vzduch prosycený mořskou solí a ti veselí lidé, kteří tady žijí. Konečně chápu tu touhu mořeplavců plout na plachetnicí obklopené pouze nebem a mořem za romantickým dobrodružstvím a neznámem,“ řekla Marcela.

Okouzlené překrásnou mořskou scenerií kráčely do hotelu Succi.

„Je to skvělé, hotel je jenom sto metrů od pláže a do centra Anzia je to taky jenom několik kilometrů a do Říma není taky daleko“, poznamenala Yveta.

Hotel sestával ze dvou budov propojených prosklenou chodbou. Byla v něm restaurace i venkovní terasa. Jejich dvoulůžkovým pokojem byly doslova nadšeny.

„Podívej je zde kromě televize a telefonu i vysoušeč vlasů,“ zvolala Yveta.

„Ten se nám bude obzvlášť hodit po každodenním koupání a slunění,“ přitakala ji Marcela.

Marcela se rozhlédla po pokoji, kde se nacházely čistě bílé postlané postele, bílé povlečení, vestavěné skříně, vkusný světlý koberec a konferenční stůl se dvěma židlemi.

„Yveto, podívej, na stěně visí má oblíbená kopie obrazu Slunečnice od Vincenta van Gogha jako u mě doma v obývacím pokoji“.

„To mě zase tady příjemně překvapily čerstvé květiny ve váze. Na ty já si vždycky potrpím,“ pronesla Yveta.

Zvědavě a nedočkavě nakoukly do koupelny. Koupelna s bleděmodrými kachličkami zářila čistotou a svěžestí. Kromě čistých ručníků a mýdla zde nechyběla ani zubní pasta s kartáčkem a osvěžovač vzduchu. Marcela s Yvetou se začaly škádlit, která z nich půjde první do sprchy.

„Tak běž, Yveto, první a nebuď tam moc dlouho, chci se dneska ještě vykoupat v moři,“ naoko se durdila Marcela.

Zatímco z koupelny byl slyšet šum vody a Yvetino prozpěvování, Marcela vyšla na balkón pokoje pozorovat nekonečnou, pravěkou hru mořských vln, které se rozlévají na pobřeží. Bylo to tak uklidňující a Marcela se cítila tak svěží a plná energie.

Sotva se osprchovaly, seběhly dole na pláž. Marcela se vzápětí na to ponořila do teplých a konejšivých vln Středozemního moře a několika rychlými tempy se přiblížila až k bojce. Bojku oběma rukama objala a nechala se kolébat mořem. Yveta na dece dlouho nevydržela, chvíli se sice opalovala, avšak poté zamířila k plážovému baru a koupila si ovocný drink.

„Vy jste slečno asi taky z Čech“ oslovil ji neznámý muž.

Yveta si ho zkoumavě prohlédla. Vysoký blondák se štíhlou vypracovanou postavou s uličnickým výrazem ve tváři a modrýma očima. Jeho věk Yveta odhadla na 37 let.

„Jak to víte?“

„Zaslechl jsem váš hovor s kamarádkou na pláži.“

„To vždycky posloucháte, o čem se baví cizí ženy?“

„Vždycky ne, poslouchám, jenom když se baví hezké ženy.“

Yveta byla potěšena tímto vtipným bonmotem a usmála se.

„Promiňte, zapomněl jsem se představit, jmenuji se Radek Táborský a bylo by mi potěšením, kdybych vás mohl pozvat na drink.“

„Já alkohol moc nepiji a když tak jenom večer.“

Na Radkovi bylo vidět zklamání a mlčel.

„Můžeme si však dát společně kávu, tu já můžu v každou denní hodinu,“ dodala mu odvahy Yveta.

Nad voňavým šálkem kávy pokračovali ve svém hovor.

„Vy jste tady na dovolené sám?,“ opatrně se zeptala Yveta.

„Ale kdepak! S kamarádem z dětství.“

„Tak to jste rodinu i s dětmi zanechal doma.“

„Ne, jsem již několik let rozvedený, žena si našla zahraničního přítele a odstěhovala se i se synem za ním do Švýcarska. Víte, velice těžce nesu, že syn žije v zahraničí a jenom zřídka kdy se vídáme. Mám rád okolo sebe děti, vždyť taky pracuji jako dětský lékař v Praze. Bohužel nemůžu se podílet na výchově vlastního syna, tak jak bych si přál a chtěl. Když se odstěhoval, byly mu teprve čtyři roky. Když u mě tráví čas prázdnin nebo je u mě na návštěvě na svátky, snažím se, aby nezapomněl mateřskou řeč. No a můj kamarád, ten je volný jako pták. Osobně si myslím, že mu rodina příliš nechybí. Pracuje jako makléř, je zcela pohlcen prací a když má trochu volného času věnuje se umění. Teď taky místo aby ležel u moře a opaloval se, toulá se někde po mořském pobřeží s paletou a maluje. No, vidíte, já jsem vám řekl o sobě skoro všechno a teď je řada na Vás.“

„Já se jmenuji Yveta a jsem tu také s kamarádkou,“ řekla Yveta a stručně mu vše popsala.

„A kde jste vlastně ubytované?“

„V hotelu Succu?“

„Tak ten já velice dobře znám. Kousek od něj jsme s kamarádem ubytovaní v soukromí v pronajaté vile a do hotelu Succu občas zajdeme na večeři. Tamní restaurace je vyhlášena lahodnými mořskými specialitami. Směl bych Vás na některou z nich pozvat? Pozvání platí samozřejmě i pro vaši přítelkyni, protože na večeři půjdu taky se svým kamarádem.“

„No já nevím, zeptám se Marcely, ale dneska jsme přijeli, potřebujeme si po dlouhé cestě odpočinout, ale zítra je taky den, počítám, že před obědem už budeme na pláži“. Radek zaplatil a rozloučil se slovy:

„Zítra na viděnou.“